

Podrážděně mlaskla a vrhla zachmuřený pohled na strop, nad kterým měl Paddington svůj pokoj.

Paní Ptáčková z dřívějších zkušeností a praní mnoha povlečení věděla, že inkoust a Paddington jsou dvě věci, které by se k sobě neměly přiblížit. Tentokrát si však nemusela dělat starosti, protože Paddington právě v tu chvíli přestal psát. Seděl na posteli a pečlivě studoval velký list papíru, který držel v tlapkách.

Nahoře bylo velkými červenými písmeny napsáno:

IDINERÁŘ OD PADINGTUNA

Pak následoval otisk jeho tlapky, aby bylo zřejmé, že jde o originál.

Paddington si nebyl úplně jistý, jak se píše „idinerář“, ale i když předchozí večer prošel ve slovníku pana Fouska všechna slova začínající na „id“, nikde ho nedokázal najít. Vcelku ho to nepřekvapilo. O slovnících neměl vysoké mínění. Kdykoli si chtěl vyhledat obzvláště obtížné slovo, obvykle zjistil, že není k nalezení.

První položka na seznamu byla:

7 hodin – velká snídane

a pak následovalo

8 hodin – odjet z domova (Windsorské zahrady 32)

9 hodin – obžerstvení

11 hodin – svadčinka

Paddington si seznam několikrát přečetl, a když dopsal *12 hodin – příjezd na letiště – objed*, papír složil a strčil si ho do tajné přihrádky v kufříku. Naplánovat dovolenou – zejména dovolenou v zahraničí – bylo mnohem náročnější, než si představoval, a rozhodl se, že se o tom musí poradit se svým přítelem panem Pelichem.

Rychle se umyl a pospíchal do kuchyně, kde si od paní Ptáčkové vyzvedl nákupní seznam a košík na kolečkách, a s odhodlaným výrazem v očích vyšel z domu.

Cestou zaskočil do pekárny, kde měl stálou objednávku na čerstvě upečené vdolky, potom odbočil do ulice Portobello a zamířil k obchodu pana Pelicha, jehož výlohy přetékal starožitnostmi všech tvarů a velikostí.

